

“UKRAINIAN LABOR NEWS”

Printed and published tri-weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Fritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba, M. Popovich, Secretary.

Subscription per year \$4.00

Telephone: J 1465.

“УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ”

Газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу. Видає Робітниче-Фармерське Видавниче Товариство, інкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Укр. Р.б. Домі, на рої вулиці Фрічард і Макгрегор, у Вінніпегу, Ман. М. Попович, секретар.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS, Cor. Fritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

ПРИГОТОВАННЯ ДО ВИБОРІВ.

В політичних кругах в Оттаві говорять, що федеральні вибори до оттавського парламенту відбудуться цієї осені. Правительство Кінга очікує, що висліди виборів в Новій Шкотії, що жовтять відбутися 25. червня. Ліццо новоскошскі ліберали, які мають правительство той провинції в своїх руках вже 43 роки без перерви, на цей раз знову побідають, то загально сподіються, що федеральні вибори відбудуться зовсім певно в осінь.

Ліберальна партія дивиться на висліди провинціальних виборів як на показник політичної думки виборців, або, праймійше сказати б, як на мірило своєї організованої сили і впливу партійної виборчої машини на виборців, в протиставленню до сили і впливу її політичних опонентів. Вислідом виборів в Саскчевані, під час яких, завдяки політичній неорганізованості і малосвідомості фармерів, ліберали мали більший успіх, чим вони самі сподівалися, ліберальна партія більш чим джовлена. Вона переконана, що там її машина працює дуже добре. Тепер очікує вона, що на висліди виборів в Новій Шкотії. Коди й там буде успіх, тоді правительство Кінга на певно проголосить вибори на осінь.

Обидві капіталістичні партії — так ліберальна як і консервативна — вже готовляться до виборів. Кожна з них налагоджує свою виборчу машину, намічує кандидатів, посилає своїх агітаторів від виборців, щоб розмовляли з виборцями і підготували їх кожний для своєї партії. Преса теж поводи починає свою агітацію. Поки прийду вибори, у цих панських партій все буде готове для того, щоб звести бій за виборчі голоси до їхніх кандидатів.

Що ж роблять самі робітники та фармери для захисту своїх інтересів під час виборів? Кажучи правду — злочасніть! Ждуть, до останньої хвилі, а тоді тільки потилиці чеснатиють, як звичайно, та нарикатимуть, що, мовляв, добре було б мати своїх борців в парламенті, але що поробиш, коли ми неорганізовані і неприготовані.

З цієї робітничо-фармерської байдужості і недбайливості користують не тільки капіталістичні партії але й вські політичні авантюристи, а також ніби робітничі та фармерські групи політичних фейкерів. Наприклад в Манітобі попри ліберальних і консервативних кандидатів снуються вже між фармерами вські “независимі”, “прогресивні”, “фармерсько-робітничі” (типу Бейнбріджа) майбутні кандидати на посли. Всі вони надіються заскочити фармерських виборців неготовими і розраховують на вибір.

Независима партія праці у Вінніпегу, що на днї теж тільки виборчою машиною, а не робітничою політичною організацією, навчає її собі від капіталістичних партій “ловити” робітничих виборців і вже давньому понамічувала своїх кандидатів. Але цього ніяк не можна уважати за приготування робітничих Вінніпегу до виборів; це приготування лейбор-фейкерських скавтів до погоні за посадами, які поза забезпеченням щомісячної платні забезпечують їм також і вплив на маси.

Власне хоч би для того тільки, щоб дати по собі усім тим непрошеним капіталістичним і фармерським робітничо-фармерським агітаторам та висловити протест проти беззаконного демократичного обманства, повинні робітники і фармери зорганізуватися до виборів так, щоб вибрати скільки можна по власній волі поставлених своїх справжніх заступників. До того виборів до законодавчих тіл не слід легковажити і опрокидувати, як без потрібну акцію, а якої працюючим нема ніякої користі. Побіда працюючих під час виборів має своє значіння у їхній боротьбі проти кризиси, виняску й гнєту та проти самого теперішнього ладу.

Робітники й фармери ставлять адебільша байдужо або зовсім негативно до виборів тому, що дотепер не мали вони в парламенті дійсних оборонців їхніх інтересів, що без ляку і поглядання на свої особисті інтереси й вигоди, з самопоявою боронили б інтересів працюючих, виявляли б всі панські злодійства і обман, організували б робітників та фармерів і продавали б на певний шлях до освобождення від вискуку і суєспільної несправедливості. А не мали їх тому, бо не дбали, щоб їх видвингнуті з своїх радів; не організувалися, не старалися самі взяти політичні справи у свої руки. Доки робітники й фармери неорганізовані в свої власній політичній організації, то вони не можуть надіятися жадного успіху у боротьбі проти пануючої класи вискукувачів.

Робітники по містках, фармери на фармах повинні теж заадаєдять подумати про федеральні вибори. Треба завчасу по містках обєднати робітничі організовані сили, щоб під час цих виборів поставити єдиний фронт проти капіталістичних ставленників і вських невідвичальних перед ніким політичних авантюристів. На фармах треба перше всего перевести організацію незможних і середних фармерів в кожному виборчому дистрикті, а відтак і в інших провинціях. З багатьми фармерами, особливо тими, що самі на фармах не працюють, тільки накупають до праці бідніших фармерів та робітників, нема що лучитися, бо вони хоч і навчають себе для виборчих цілей фармерами, йдуть рука в руку з капіталістами проти фармерських і робітничих інтересів. В разі потреби треба вдатися до робітничих організацій, щоб допомогти переведенню організації фармерів. В дистриктах, де є виборчі робітники і фармери, треба робітничим і фармерським організаціям порозумітися, щоб єдиноного ведення боротьби проти спільних противників.

Українські робітники та фармери, що є горожанами Канади, а розуміють організаційну справу, не повинні відтягатися і ждати, нехай там хтось з Англіїїї або з иншої народності починає, бо можуть так одні на других ждати і ніколи нічого не зробити. Хто розуміє як вьятися за діло, як почати організацію, де її нема, той береться до роботи.

На фармах в апротімі і такі виборчі дистрикти, де українські фармери становлять якщо не більшість виборців, то щ найменше половину. В таких дистриктах безумовно повинні за організацію вьятися такі українські фармери. Деякі з таких дистриктів почали використовувати українські агенти капіталі-

стичних партій і вьєпан навіть самі здобути собі посольські місця в провинціальному парламенті, як от, наприклад, в Манітобі, де послатами в Українців повиявляють один поліційний детектив, один агент компанії, що проадує фармерам різничу машинерію, один адвокат і тільки один справжній фармер.

А тепер деякі з українських агентів капіталістичних партій вже глядять собі місця на кандидатуру до парламенту в Оттаві. Вінніпегський український дєтєктив, що служить консервативній партії, вже давньому снують між фармерами в шинівній Манітобі разом з иншими українськими консервативними агентами. Шукають собі місця й наржники.

Якщо українські фармери не зорганізують і не поставлять собі самі таких кандидатів, яких вони знають, що вони стоять в обороні інтересів працюючих, то розуміється, що в отім з нехоті віддають свої голоси на яких небудь українських панських похихачів, бо їм вналежить, що то, мовляв, все таки “свої”. Коли ж вони вьвзмуться заадаєдять за цю справу, зорганізують і вьвберуть собі таких відповідних кандидатів, яких вони знають як чесних, відваних робітничо-фармерській справі працівників, то матимуть своїх справжніх заступників, оборонців, помічників і провідників.

Це справа настільки важлива, що над нею повинні заставитися свідомі робітники та фармери і заговорити про не в наших часопісах, а так само у себе на своїх місцевих зборах.

“ЗЕМЛЯ І ВОЛЯ”.

В Східній Галичині / почала виходити 1. травня, нелегально “Земля і Воля”, орган Комуністичної Партії Зах. України. Перші два числа (з 1. і 15. травня), які наспіли до нашої редакції, показують, що це є боєвий комуністичний орган, або як він сам себе називає в першому числі — “Наша газета — організатор мас”.

На першій сторони першого числа пишуть: “Хай живе міжнародне обєднання працюючих — Комуністичний Інтернаціонал”. “Хай живе єдинопіч пролетарський фронт!”, “Геть наступ капіталізму!”, на другій сторони пишуть: “Хай живе бойовий союз робітництва і селянства!”, “Геть зрадників робітничої класи!”, “Геть білий терор!”, “Хай живе злука Західної України з Радянським Україною!”, “Хай живе соціялістична революція в Польщі!”

В першому числі в передовиці про своє завдання “Земля і Воля” пише:

“Нікими поліційними репресіями, ніким шляхетським терором не вдалося польській буржуазії хочби на одну хвилину задушити в робітничих і селянських массах Західної України їхнього стремління до повалення панської влади. Нависко, ці репресії причинили лише до зміцнення та загартування пролетарського революційного руху на наших землях.”

“Нашим завданням буде відгукатися на кожну важливу політичну подію, як в Польщі, так і в світовім маштабі; дема скувати всі дійсні пануючі пануючі буржуазії й шляхти; розкрити всі її надукиття і панськості польської буржуазної влади, адміністрації, поліції й дефензиви; заставити всі соціялі і націонал угодові партії виявляти перед широкими масами своє правдиве угодове обєднання.”

“Однак завдання нашої газети, Тернопіль і Борнєслава розстрілюють українських селян і робітників, які повстали проти панів. Оповідь той поручник, що він одного разу, в найтужущій хвилі обдоги Львова українськими військами, дістав телефонічний наказ: “Негайно заарештувати сьогодні! Я зробив це телефонічно. Тоді одержав я другий наказ: “Кожний стрілець сотні має взяти ручні гранати і по 200 набитих, по можності без багажу, кухня й обоз остає на місці! Взяти віддаді скорострільні!”

“Я був певний — каже він, — що сейчас підемо до наступу на Львів”. Тимчасом прийшов наказ “Іти на стачію Борнєвичі”, а там новий наказ:

ХТО ЇМ БЛИЩІЙ.

Українське міщанство, що оті просвістало “своє державу” і поділилося тєпер на різні групи, не має роботи (“ди-пльоматичної”) та колається в своїх минулих блячках. Пише свої спомини, розумє на тему “як, що, чому і через що” і виявляє в цьому неабиякі “здібності”.

Розуміє “заднім умом”, як кажуть Росіяне.

На шпальтах органу січовників “Січ” (є такаї гетьманський свисток в Шікаго під редакцією “міністра” Назарука) містяться свої спомини якийсь поручник Укр. Галицької Армії Омелян Тарнавський. “З цих його споминів довідуюсь “Чому ми втратили державу”. Не ми, але ті, що пишуть спомини.

Справді цікаво — чому? Цим разом “Чому ми втрадили державу” ми лишимо на боці, але подамо за тим Тарнавський чому українські “дипльомати” втрачили Львів.

Втрадили вони Львів, як це каже поручник галицької армії Тарнавський і Назарука подтверждають, тому, що замість воювати польську шляхту, вони відтягнули велику частину / армії від Львова і післали до Золо-

У Країні придучили до наших соціальне, це одну скорострільну сотню з 16 скорострільних. Якоби ті сили придучили були в наступі на Львів! А тут треба було йти проти бунту своїх!

Важко описати наше почування. Перша хвиля — якоби моголо-то ударив у голову? Там Львів горить, Польки в останніх судорогах — а ми, що малися сьогодні брати участь у здобуттю Львова від Польки, мали тепер іти проти власного війська, яке в таку хвилю збунтовалося проти своєї держави — під впливом пропаганди”.

Далі Тарнавський описує, як вони скорострільниками, ручними гранатами замість відбратити Львів від війська польської шляхти, відбратили Золочев від українських селян і робітників та тут же такі розстрілювали їх. Та й приходить до такого заключення:

“Але й так бунт наших власних людей потрає цілою державою й унеможливив наступ на Львів, бо рішучий виступ не тільки в Золочеві, але й в Тернополі та багатьох інших містах і селах, а що найгірше — у Дрогобичі, там бунт був найбільший, бо був зорганізований, понастановляв вже комісарі і треба було забирати з фронту проти Польки більшу силу і мужчі відділи, щоб пократи дрогобичське “народовласте”. Так Польки у найгірший для них хвіль вернули Львів, котрий в той час напевно був би дістався в наші руки, якби не бунт наших власних людей”.

Признається цей гетьманський поручник, що “Зразу ми мали враження, що бунт виславши московськї комісарі. Перші проводили бунту яких ми зловили, показавши галицьким більшевниками”.

Тай так то українські пані “бодули свою державу”.

Коли їм прийшло вибирати хто їм блищій і дороший — чи український селянин!

З НАШИХ ДНІВ.

Віденський часопис “Arbeiter Zeitung” помєтив статтю свого кореспондента з Софії, столиці Болгарії, під назолом: “Як вьвмірає комуніст”. (Згадаю газета не є комуністичною).

Кореспондент пише: “Наглий військовий суд в Софії вьвдав всім смертних вирокує. Є це мала частина великої пімсти болгарської буржуазії за атентат, який був виконаний болгарськими терористами в софійському соборі. Поміж засудженими находяться теж болгарський адвокат Марко Фрідман. В своїй оборончій промові, прямо в очі болгарським катам, сказав він таке:

“Я комуніст і комунізм є для мене святий. Але замах в соборі був безумством і ніякий політик не може погодитися з ним. Заявляю, що я не брав ніякої участі в замаху і не був членом Центрального Комітету Комуністичної Партії Болгарії. Але признаю, що в Болгарії неможливо сьгодні боротися иньшак, як нелегально. Стамбульський в'яз тому, що не признавав єдиного фронту робітників і селян. Сьгодні ми, комуністи, створили цей єдиний фронт і борємось Я є комуніст, але не є я ні виконавцем замаху, ні терористом. Я ширій-підпільний комуніст і до цього признаю тут теж щирі, бо коли-б я на цьому місці заперечував це, таїв свої переконання, то був би негідним членом пролетарської класи”.

В своїй оцінювочній слові Фрідман домагається, щоби його, на випадок смертного присуду, не вьвшати, тільки розстріляти. Він кавав: “Я привик дивитися смерті в очі”.

В останньому своїмую бажінню тов. Фрідман значив, щоби йому дозволили ще раз побачитися з жіночкою, яка теж находиться в тюрмі. Газета “Arbeiter Zeitung” додає від себе, що промова Фрідмана є промовою фанатичного революціонера. Нема сумніву, що поведіння тов. Фрідмана і инших комуністів, які не просили помиловання в суддів-катів, залишити в болгарських працюючих массах

робітнич, чи польський поміщик? — вони сказали: польський поміщик. І відтягнули від Львова армію та післали до Галичини розстрілювати збунтованих селян і робітників.

Проти кого бунтувалися галицькі селяне й робітники? Проти тих, які їм нині гнітуть і проти нових злодіїв, що приходили на їх місце і торгували нафтою та гуляли в кавернях з проститутками.

І цей бунт вибух не лише в Золочеві, як каже Тарнавський, “але й в Тернополі та багатьох инших містах і селах, а що найгірше — у Дрогобичі”.

І українська петрушевичівська влада, сам “міністер” Назарук, забирають “з фронту проти Польки більшу силу і лучші відділи, щоб пократи дрогобичське народовласте”. Цей соломяний поручник слово “народовласте” бере в знаки наведення, бо де-ж, мовляв, мужикові присти державо.

Та на цей раз досить. Вище наведене зі шпальт Назарукової “газети” дуже гарно свідчить і подтверждає все те, що ми писали попередньо і тепер пишемо, а саме, що поганеньким українським панам блища польська шляхта, чим українські робітники і селяне.

І коли українські голоштанкі пани побачили, що українські селяне й робітники хочуть створити державу “без хлопца й пана”, вони встали дном українським трудовим масам багнет у груди і віддали Галичину польській шляхті.

А тепер стараються забрати з Галичини українське населення до Канади, а галицьку землю лишити вільною для польських колоністів.

Ось вам “народна робота”. Мусій.

НА ШПАЛЬТАХ ГАЗЕТ.

Довідаємося ми з газет, що в Варшаві відбулася при кітці травня нарада польських єпископів, а в тих нарадах взяли участь всі три греко-католицькі єпископи з митрополитом Шептицьким на чолі.

Газета галицьких націоналістів “Новий Час” про цю нараду і участь в ній греко-католицьких єпископів пише:

“Хотілось вірити, що вістка, про участь в нарадах польського єпископату українських влади є значимною промовою, каткою польських газет. Здавсь, що як раз тепер, коли зі всьх сторін по раз частіше відноситься заміти, що українські влади помагають унійську церкву, що заводять у всі аські реформи, які мають на меті уподобити унійську церкву з римо-католицьким костелом, унійські влади незробля нічого такого, щоб було лизним аргументом для тих, які твердять,

Далі польська цензура сконфіскувала. Не сподобалося польській цензурі те, що українська газета пише про укр. греко-католицьких попов, які поїхали до Варшави: пропавати польський шляхти українських селян і робітників.

Бо певно вони його “опатентували”.

Добре було-б, коли-б “Кан. Українець” написав, скільки ті українські греко-католицькі єпископи з митрополитом Шептицьким на чолі вьвтрутили в Варшаві за своїх парадій?

Або щоб бодой роз'яснив нам, яким шляхом пішли ці єпископи і своїм митрополитом — шляхом Христа, чи Юди? — засвідчи за один стіл з катями українського працюючого народу в Варшаві.

Мандрусю по Канаді відомий галицький керівник угодової політики з польською шляхтою др. Володимир Бачинський. До него прилучився шифкартовий агент Іван Боберський. Це пише про роботу Бачинського не більшовицька газета, але націоналістична.

“Укр. Роб. Вісті” написали, що ці люди працюють в інтересі польської шляхти, бо хочуть звільнити українські землі в Галичині для польських колоністів; і в інтересі корабельних та залізничних компаній, яким хочуть дати заробити, спроваджуючи до Канади українських емігрантів.

А галицький часопис “Новий Час” пише, що ті люди просто торгують українськими емігрантами. Ось що “Новий Час” пише:

“ТОРГОВЛЯ УКРАЇНСЬКИМИ ЕМІГРАНТАМИ”.

З Вінніпегу (Канада) пишуть нам, що саме там перебуває секретар товариства “опіки” над емігрантами д-р Володимир Бачинський зі своїм товаришем о. П. Жаном.

Мешкають вони в першорядному готелі “Форт Герр”.

Як бачимо, то тим нещасним українським народом в Галичині торгують і духовні і світські торговці.

Були колись на Україні бандити, яких вся українська націоналістична преса називала героями, величала поїзд незнаєла, а робітничі так таки й назвали їх бандитами за широку дорогу. Деякі з цих бандитів повтікали за кордон. А тепер такі бандитські світочі українських націоналістів, як Струк і Хмара, помістили в берлінській російській газеті “Дни” лист, уривок з якого ниніше наводимо за “Українським Прапором”:

“В інтересах загально-російської національної справи і для оборони доброго імені українського народу”, п. Струк і Хмара протестують проти змишування України з “пелюстри” російсько-галицькими організаціями і заявляють, що “28 мільйонів українських селянство ніколи не дало приводе обєднати лавчату його в якунебудь сепаратисту, хочби тому, що всі шучо культуровані поїмніми, починаючи від Центральної Ради і мичачої Радомської вигнання селянством з України”.

Тоб-то агітують за “єдиної невіделимої Росії”. А що ви на це, панове патріоти? Це-ж ваші герої! Це-ж ті, що будували “українську державу”.

“Анекстігд” — ми вам не завидуємо. Газетяр.

Наказ на письмі: Іхати на Золочеві і усмирити бунт.